

Arrest

nr. 251 322 van 22 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 mei 2020 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2021.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel, verleend ter terechtzitting van 4 januari 2021, waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 18 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NACHTERGAELE, die *loco* advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 februari 2019 dient de verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met

het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote, K.H., die de Belgische nationaliteit bezit. Op 14 augustus 2019 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

Op 23 december 2019 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) andermaal een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote.

Op 26 mei 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van deze visumaanvraag. Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 1 juli 2020 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op datum van 23/12/2019 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van A., N. (...), geboren op (...)/1981, van Pakistaanse nationaliteit, om in België K. H. (...), geboren op (...)/1996, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen volgende documenten voorgelegd werden:

- Attesten uitgaande van de FOD Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat mevrouw K. (...) een permanente incapaciteit heeft voor minimaal 80 percent. Deze attesten dateren reeds vanaf 2002 tot heden.*
- Attesten en betalingen van de FOD Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat mevrouw een inkomensvervangende tegemoetkoming en jaarlijkse integratietegemoetkoming ontvangt. Deze bedragen op maandbasis 969,92 euro.*

Overwegende dat deze documenten in overweging kunnen worden genomen maar dat dergelijke som geen toereikend bedrag in het licht van de vreemdelingenwetgeving. Dit bedrag is immers lager dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in art. 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

Overwegende daarenboven dat volgens de advocaat van betrokkene 600 euro structurele steun van haar ouders zou ontvangen en dit ook gestaafd worden met rekeningafschriften waaruit blijkt dat mevrouw verschillende malen 600 euro heeft ontvangen van haar ouders. Dergelijke inkomsten kunnen echter niet in overweging worden genomen als bewijs dat betrokkene effectief beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het gaat hier namelijk niet om inkomsten van betrokkene maar hulp die er net op wijst dat betrokkene afhankelijk is haar ouders en dus zelf totaal niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Daarenboven kunnen deze geldstortingen op elk moment worden stopgezet en kan de administratie zich eveneens onmogelijk uitspreken over het feit of deze geldstortingen al dan niet enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum.

Aangezien de te vervoegen persoon daarenboven amper informatie heeft verstrekt over zijn behoeften, kan de administratie de volledige behoefteanalyse voorzien in artikel 42,§1, alinea 2 niet uitvoeren. Het feit dat mevrouw voor haar eigen overleven reeds afhankelijk is van de steun van haar ouders wijst er echter op dat betrokkene niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Bijgevolg is dus niet voldaan aan de voorwaarden tot de gezinshereniging en wordt het visum geweigerd.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 31 augustus 2020 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

2.2. De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is als volgt onderbouwd:

"1. Eerste onderdeel

1.1. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden gesteld door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aangezien niet zou zijn aangetoond dat zijn echtgenote beschikt over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoeker had stukken aangebracht waaruit blijkt:

- Enerzijds dat zijn echtgenote een inkomensvervangende tegemoetkoming en een jaarlijkse integratietegemoetkoming ontvangt, waarvan het maandelijks bedrag 969,92 euro bedraagt (stukken 7a-c bij de aanvraag);*
- En anderzijds dat zij een maandelijkse en structurele ondersteuning ontvangt van haar ouders van 600 euro per maand (stuk 8 bij de aanvraag).*

Ook hadden verzoeker een attest gevoegd aan zijn aanvraag waarin de ouders van zijn echtgenote bevestigen dat hij in hun woning mag intrekken samen met hun dochter, en dat zij borg staan voor hun dochter en verzoeker voor de kost en inwonen, en ten slotte al zeer geruime tijd een structurele financiële ondersteuning aan hun dochter geven (stukken 4-5 bij de aanvraag).

Verwerende partij meent echter dat deze laatste inkomsten niet in overweging kunnen worden genomen als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, op grond van de volgende motivering:

"Het gaat hier namelijk om inkomsten van betrokkene maar hulp die er net op wijst dat betrokkene afhankelijk is van haar ouders en dus zelf niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Daarenboven kunnen deze geldstortingen op elk moment worden stopgezet en kan de administratie zich eveneens onmogelijk uitspreken over het feit of deze geldstortingen al dan niet enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum."

Verzoeker betwist deze motivering.

1.2. Verzoeker meent ten eerste dat verwerende partij verkeerdelijk een voorwaarde aan de wetgeving toevoegt door te oordelen dat geen rekening kan worden gehouden met inkomsten van de referentiepersoon wanneer deze afkomstig zijn van diens ouders.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad, blijkt immers uit niets dat de wetgever in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon heeft willen stellen.

De Raad heeft bijgevolg reeds gesteld dat ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van de ouders van de Belgische gezinshereniger waarover deze laatste "beschikt" (zie RvV 192.731 van 28.09.2017):

'2.9. De hamvraag is of de verwerende partij voldoende heeft onderzocht of de referentiepersoon "beschikt" over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De verwerende partij lijkt eraan voorbij te gaan dat de wetbepaling niet vereist dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige 'eigen' bestaansmiddelen beschikt. Uit niets blijkt dat de wetgever in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon heeft willen stellen. Gelet op de stukken die werden neergelegd, kan niet worden uitgesloten dat de referentiepersoon, die studeert en samen met verzoeker inwoont bij haar ouders, kan beschikken over de bestaansmiddelen van haar ouders.

2.10. De Raad stipt aan dat de term "beschikken" niet enkel voorkomt in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet, maar ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 7.1, b) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40ter verwijst bovendien expliciet naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet en beide bepalingen staan onder Titel II 'Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen', hoofdstuk I "Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg". Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft - met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg - in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij "over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt". Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip "beschikken" een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. Zo blijkt bovendien ten overvloede ook uit overweging A. 13.6.2 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, waarnaar de verwerende partij in haar nota verwijst, dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit punt - de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de zaak C- 408/03 (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België) en van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie - ten gronde had opgemerkt "dat de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, [zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie]. "

2.11. Het komt de Raad nuttig voor om na te gaan op welke wijze het Hof van Justitie het begrip "beschikt" in het kader van de Burgerschapsrichtlijn interpreteert. In het kader van de richtlijn

90/364/EEG diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in dit arrest Commissie tegen België van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van "een derde", ofwel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten. Het Hof acht immers het verlies van toereikende bestaansmiddelen een latent risico, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van een derde afkomstig zijn, zelfs indien de derde er zich toe heeft verbonden om de houder van het verblijfsrecht financieel te steunen. Het Hof stelt nadrukkelijk in punt 47 van het arrest Commissie t. België dat de herkomst van de bestaansmiddelen niet automatisch een invloed heeft op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, punt 30, Zhu en Chen; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27). In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip 'beschikken' moet worden uitgelegd als dat "het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereiste [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld" (punt 74). Niettegenstaande deze rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, wordt niet ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden. Een analoge interpretatie van het begrip "beschikken" in artikel 40ter van de vreemdelingenwet dringt zich op. Er dient immers te worden aangestipt dat nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht moeten worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, Pfeiffer, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, Angelidaki e.a., punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). Wanneer bijgevolg een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar zou zijn - hoewel uit het bepaalde in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening zou kunnen worden gehouden met het inkomen van de ouders van de referentiepersoon in zoverre de referentiepersoon erover zou kunnen beschikken, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris hieraan een andere uitlegging geeft - verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C- 305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28; HvJ 7 maart 2013, C19/12, Efir, punt 34). Het Hof aanvaardt bovendien dat uitzonderlijk het verblijfsrecht niet kan worden ontzegd aan een onderdaan van een derde land die lid is van de familie van een statistische Unieburger, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat aan die burger toekomt, indien een dergelijke weigering tot gevolg heeft dat hij in feite genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hem zo het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan die status ontleende rechten. Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste "aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten"(zie HvJ GK, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, Mc Carthy, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 45; HvJ 8 november 2012, C- 40/11, Iida, punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, Kreshnik Ymeraga e.a., punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa punt 32). De hoedanigheid van het Unieburgerschap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99, Grzeiczysk, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, "Civis europaeus sum: van grensoverschrijdende aanknopingspunt naar status van burger van de Unie", SEW 2012, 2- 13.) Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel wordt beoordeeld met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, zou het effectief genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, kunnen ontzeggen. In dit kader moet eveneens gewezen worden op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. De Raad stelt immers vast dat de

bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3). Een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is echter niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen en hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie ook infra) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13). De gemachtigde van de staatssecretaris en verweerder hebben evenmin oog gehad voor het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van Unierecht.

Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van de ouders van de Belgische gezinshereniger waarover deze laatste "beschikt".

2.12. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet werd geconcludeerd dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van beide ouders van de referentiepersoon om te bepalen of de laatstgenoemde al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. "

De in dit arrest ontwikkelde beginselen dienen ook worden toegepast op onderhavig geval.

Uit de hierboven overgenomen motivering uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verwerende partij meent dat principieel geen rekening kan worden gehouden met inkomsten afkomstig van de ouders van verzoekers echtgenote. Echter, zoals benadrukt door de Raad in de hiervoor geciteerde rechtspraak, stelt artikel 40ter Vw geen enkele vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen. Verwerende partij geeft derhalve een te enge interpretatie van deze bepaling.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht kan derhalve worden aangenomen.

Uit de aangebrachte stukken blijkt bovendien dat de ouders van verzoekers echtgenote haar reeds sinds geruime tijd een maandelijkse steun van 600 euro geven, én dat zij zich borg stellen voor verzoeker en zijn echtgenote, en dat zij zouden inwonen bij hen. Hieruit kan wel degelijk worden geconcludeerd dat verzoekster beschikt over de inkomsten afkomstig van haar ouders.

De motieven van de bestreden beslissing dat deze geldstortingen op elk moment kunnen worden stopgezet en de insinuatie als zouden deze enkel worden uitgevoerd met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum zijn volstrekt onvoldoende.

Zoals benadrukt in de rechtspraak van de Raad hierboven geciteerd, kunnen dergelijke bestaansmiddelen niet worden uitgesloten om deze reden aangezien het verlies van toereikende bestaansmiddelen hoedanook een latent risico is, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van een derde afkomstig zijn. Ook een arbeidscontract kan worden beëindigd (inkomsten uit arbeid), ook een huurder kan vertrekken (inkomsten uit huur), etc.

Bovendien brengt verwerende partij geen enkele concrete elementen aan op grond waarvan zou kunnen blijken dat deze steun zou worden stopgezet. Wel integendeel, verwerende partij houdt bij deze beoordeling geenszins rekening met het feit dat verzoekers echtgenote deze steun sinds geruime tijd ontvangt, wat reeds een sterke indicatie dat dit wel degelijke een stabiele en regelmatige inkomst is.

Verwerende partij heeft derhalve niet gehandeld als een zorgvuldige administratie doordat geen rekening werd gehouden met alle gegevens van het dossier. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming; Brugge 2017, die Keu re, p 126), quod non in casu.

Conclusie: Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing in strijd met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling.

2. Tweede onderdeel

2.1. Artikel 42, §1, 2de lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1 °, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten taste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn; doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Dit is in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie, dat het volgende stelt:

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld." (HvJ, C-578/08, Chakroun, 4 maart 2010, punt 48)

Verwijzend naar deze rechtspraak had verzoeker in zijn aanvraag bijgevolg benadrukt dat hoedanook een behoefteanalyse diende te worden gemaakt overeenkomstig artikel 42 paragraaf 1, 2de lid van de Vreemdelingenwet, en dat in dit kader rekening moest worden gehouden met het feit dat verzoekers echtgenote geen huurlast heeft aangezien zij gratis inwoont bij haar ouders die alle lasten dragen van de woning. Ook had verzoeker een attest gevoegd aan zijn aanvraag waarin de ouders van zijn echtgenote bevestigden dat hij gratis in hun woning mag intrekken samen met hun dochter.

Verzoeker had dus wel degelijk elementen aangebracht om verwerende partij toe te laten om een behoefteanalyse uit te voeren in de zin van artikel 42 paragraaf 1, 2de lid van de Vreemdelingenwet.

Nochtans meent verwerende partij dat geen volledige behoefteanalyse kan worden uitgevoerd, "aangezien de te vervoegen persoon [...] amper informatie heeft verstrekt over zijn behoeften".

Verzoeker begrijpt deze motivering niet nu hij in zijn aanvraag het volgende aanhaalde (zie stuk 2):

"Dat bovendien rekening moet worden gehouden met het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie dat stelt

« Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld. » (Arrest Chakroun Hof van Justitie, 4 maart 2010, Zaak C-578/08, punt 48)

Dat artikel 42, §1, 2^e lid van de wet van 15/12/1980 bepaalt dat :

«Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van

zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. »

Dat dit artikel stelt dat de minister een bedrag dient te bepalen.

Dat het dus niet volstaat in hoofde van de administratie om een algemene vaststelling of analyse te stellen over "ontoereikende" bestaansmiddelen.

Namelijk wanneer deze van oordeel is dat de Belg geen voldoende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet zij een behoefteanalyse maken van de Belg in kwestie en zijn gezin, en vervolgens bepalen welke bestaansmiddelen voor dit gezin nodig zijn om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Dat inderdaad de omvang van de behoeften kan variëren van persoon tot persoon, zoals herhaald werd door het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar arrest Chakroun (arrest van 4 maart 2010, in de zaak C-578/08, § 48).

Meer bepaald dient in deze onderlijnd dat Mevrouw K. H. (...) (en het koppel dus) geen huurlast heeft en gratis bewoning in het huis van de familie heeft, bovendien zonder de lasten van elektriciteit, gas of water die door haar ouders worden gedragen.

Uit de naar voor gebrachte elementen blijkt duidelijk dat de inkomsten van Mevrouw K. H. (...) in alle geval voldoende alsook regelmatig en stabiel zijn. "

Verwerende partij houdt immers manifest geen rekening met deze door verzoeker aangebrachte elementen, en verzaakt hierdoor aan de op haar rustende verplichting om een behoefteanalyse uit te voeren.

Dit is manifest strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 42 paragraaf 1, 2de lid van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij geeft bovendien geenszins aan waarom deze aangebrachte elementen onvoldoende zouden zijn om een behoefteanalyse uit te voeren, wat een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht.

Volgens vaste rechtspraak moet een administratieve rechtshandeling, om te voldoen aan de formele motiveringsplicht die wordt opgelegd in de Wet Motivering Bestuurshandelingen, immers de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die hieraan ten grondslag liggen; die motivering moet afdoende zijn om de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

Conclusie: Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing in strijd met artikel 40§1, 2de lid van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling.

Het middel is gegrond.

ZODAT,

De bestreden beslissing bijgevolg een manifeste schending uitmaakt van artikel 40ter, 42 §1, 2de lid Vw, het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele en materiële motiveringsplicht, en bijgevolg vernietigd dient te worden.

(...)"

In het tweede middelonderdeel benadrukt de verzoeker dat hij er in zijn aanvraag op had gewezen dat een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet worden gemaakt. In dit verband had hij in zijn aanvraag uiteengezet dat rekening moet worden gehouden met het gegeven dat zijn echtgenote geen huurlast heeft nu zij gratis inwoont bij haar ouders. De verzoeker geeft aan dat hij bij zijn aanvraag ook een attest had toegevoegd waarin zijn schoonouders bevestigen dat hij gratis in hun woning mag intrekken samen met hun dochter. De verzoeker betoogt dat hij in zijn aanvraag wel degelijk elementen had aangereikt die de verweerder moeten toelaten om een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet te maken. De verzoeker hekelt dan dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij *“amper informatie heeft verstrekt over zijn behoeften”*. De verzoeker argumenteert dat geen rekening werd gehouden met wat hij in zijn aanvraag heeft uiteengezet en ook niet wordt gemotiveerd waarom de elementen die hij aanreikte onvoldoende zijn om een behoefteanalyse te kunnen maken. Zodoende wordt onder meer een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aangevoerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet; in het bijzonder wordt onderzocht of de verweerder de feitelijke aspecten van het voorliggende dossier op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het bestuur de volledige behoefteanalyse voorzien in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet kan uitvoeren.

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing wordt over de behoefteanalyse als volgt gemotiveerd:

“Aangezien de te vervoegen persoon daarenboven amper informatie heeft verstrekt over zijn behoeften, kan de administratie de volledige behoefteanalyse voorzien in artikel 42, §1, alinea 2 niet uitvoeren. Het feit dat mevrouw voor haar eigen overleven reeds afhankelijk is van de steun van haar ouders wijst er echter op dat betrokkene niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag van 23 december 2019 een verklaring op eer van zijn schoonouders van 24 oktober 2019 voorlegde. In deze verklaring werd onder meer het volgende uiteengezet: *“Ondergetekenden de heer en mevrouw (...) bevestigen dat wij eigenaar zijn van de woning gelegen te (...) en dat onze dochter (...) omwille van haar handicap sinds jaar en dag bij ons woont. Zij heeft gratis kost en inwoon. Zij betaalt geen huur en de kosten van elektriciteit, gas en water worden door ons gedragen. Haar echtgenoot (...) zal eveneens, wanneer de gezinshereniging wordt uitgeoefend, onder dezelfde voorwaarden kost en inwoon krijgen. Wij staan hiervoor borg.”*

In de motieven van de bestreden beslissing wordt niet uitdrukkelijk verwezen naar deze verklaring op eer van 24 oktober 2019, die de verzoeker in het kader van zijn aanvraag had voorgelegd. De verzoeker kan worden gevolgd in zijn kritiek dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan worden opgemaakt waarom de door hem aangebrachte elementen onvoldoende zijn om *“de volledige behoefteanalyse voorzien in artikel 42, §1, alinea 2 (te kunnen uitvoeren)”*. Het gegeven dat een derdelander, familielid van een Belg, en de Belg die hij komt vervoegen, gratis kunnen wonen, maakt een relevant gegeven uit voor de behoefteanalyse in het kader van artikel 42, § 1, tweede lid, van de

Vreemdelingenwet. Daarenboven kan de gemachtigde overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet alle bescheiden en inlichtingen die nuttig zijn voor het bepalen van de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en de verzoeker nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid (eigen onderlijning).

In de mate dat moet worden aangenomen dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat de referentiepersoon niet in staat is om in haar eigen behoeften (en dus ook niet in die van haar echtgenoot) te voorzien, gelet op de zinsnede *“Het feit dat mevrouw voor haar eigen overleven reeds afhankelijk is van de steun van haar ouders wijst er echter op dat betrokkene niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”*, wordt evenmin rekening gehouden met de voormelde verklaring van de schoonouders van verzoekers echtgenote. Zij hebben immers gesteld dat hun dochter omwille van haar handicap sinds jaar en dag bij hen inwoont. Er valt dan ook niet in te zien waarop de gemachtigde zich baseert om te stellen dat verzoekers echtgenote *“voor haar eigen overleven”* afhankelijk is van de steun van haar ouders, laat staan dat er uit de stukken van het administratief dossier enig oorzakelijk verband blijkt tussen het inwonen bij de ouders en het niet beschikken over *“stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”*. Bovendien wordt hogerop in de bestreden beslissing enkel het ontoereikend karakter van de bestaansmiddelen weerhouden, en wordt nergens gesteld dat de inkomensvervangende tegemoetkoming en de jaarlijkse integratietegemoetkoming voor gehandicapten, die verzoekers echtgenote ontvangt, geen stabiel en regelmatig inkomen zouden betreffen.

De Raad wijst erop dat de doelstelling van de behoefteanalyse erin bestaat te bepalen welke bestaansmiddelen het gezin van de verzoeker nodig heeft om te voorkomen dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden. Dit houdt in dat de variabele en vaste kosten van het gezin in kaart worden gebracht, die dan worden afgewogen tegenover het (stabiele) inkomen waarover het gezin kan beschikken om te beoordelen of er al dan niet, in de concrete omstandigheden van het geval, daadwerkelijk een risico is dat zij ten laste zullen vallen van de openbare overheden. Indien uit die analyse blijkt dat er geen risico is dat de verzoeker en zijn gezinsleden ten laste vallen van openbare overheden, kan hij alsnog het verblijfsrecht verkrijgen.

Het gegeven dat de referentiepersoon meerdere malen 600 euro heeft ontvangen van haar ouders, ontslaat de minister (of zijn gemachtigde) niet van de verplichting om op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Nu de verzoeker in dit kader bij zijn visumaanvraag van 23 december 2019 een verklaring voorlegde van zijn schoonouders van 24 oktober 2019 waarbij zij aangeven dat de verzoeker gratis bij hen kan inwonen en dat verzoekers echtgenote geen huurlast heeft en ook de kosten voor water, gas en elektriciteit niet dient te dragen, dan komt het de gemachtigde toe om hiermee terdege rekening te houden, hetgeen *in casu* niet blijkt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt dan ook aangetoond.

Hoger onder punt 2.1. werd reeds vastgesteld dat de verweerder geen nota met opmerkingen heeft overgemaakt. Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verweerder er zich toe beperkt te verwijzen naar het administratief dossier.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige kritiek die in het eerste en het tweede middel naar voor wordt gebracht, behoeft geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 mei 2020 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE